

EL TIÓ DE NADAL

Ha quedat tan malmès que cal cercar-ne un altre; l'any vinent tindrem tió nou, serà allò que per Nadal qui res no estrena res no val. Ara que ben mirat, no calia estrenar-ne, el sòc ja era test i a mans de la mainada podia suportar moltes "pallisses" i fer de "cagades", que n'hi hauria per anys.

La majoria de la gent no va entendre que s'hagués de fer malbé el sòc del tió; una dona deia que els que ho havien fet eren uns pobrets nois que mai no l'havien pogut fer cagar i com que no ho entenien o no tenien capacitat d'entendre-ho, la solució era destruir el que no sabien, deixeu-los estar —deia— que ja ho aprendran. Si de veritat fos això, i dit com era el dia de Nadal, ja se'n pot tenir misericòrdia, per ignorants que no saben el que es fan.

Un altre es manifestava ben al revés, deia que si serien nanos, ara ja grans, que en la seva infantesa l'havien fet cagar, potser a plaça mateix, i que encara que havien crescut físicament i de cervell eren petits i que jugant amb el tió l'havien fet malbé. Ja costa de creure's-ho, que de gent amb el cap petit n'hi ha, ja se sap, però tant... potser no. D'altres deien que si els que l'havien trencat eren uns borratxos, que si uns forasters, en fi que tothom hi deia la seva.

Fos qui fos l'autor, o autors del disbarat, van fer palès la seva falta d'imaginació i com són de curts de gambals. També és cert que per a Vilobí, destruir el tió no ha pas estat cap cosa positiva. Pot ésser que aquest fet hagi ajudat els seus autors a ser més persones, o més grans, o més intel·ligents, o més... que sé jo; i si és així, Déu n'hi do a quins nivells hem arribat.

Els que l'han esberlat, el que han fet és malmenar un bé de la comunitat de Vilobí, que ara té un objecte menys. No creiem que ningú n'hagi tret profit, i llasimosament haurà servit per donar la raó als que diuen que hi ha tan poca seguretat que fins i tot el tió de Nadal ja es pot destrossar, i això sí que reca de debò, perquè, encara que ho sembli, tampoc no és així.

SALITJA

ETIMOLOGIA: "Els Nostres Mots"

La geografia catalana és plena de mots que ens indiquen la presència col·lectiva de la flora, de les espècies d'arbres fruiters, d'alguns arbusts o de plantes salvatges. Dins d'aquesta munió de mots, la sèrie més nombrosa pertany a la classe arbòria; concretament, a aquells mots que tradueixen la presència -actual o passada- de la família "quercus", és a dir, el roure o l'alzina; per exemple: Aulet, el coll de les Auzines, s'Ausinar, etc.

Us preguntareu per què parlem d'aquesta mena de topònims; doncs perquè un dels topònims més pròxims a nosaltres hi pertany: Salitja.

Els estudiosos no verifiquen l'etimologia de Salitja de la mateixa manera. Alcover i Moll parla d'etimologia incerta amb la possibilitat que pertanyi a aquest grup d'espècies arbòries; en canvi, Moreu-Rey ho afirma rotundament. Així doncs, Salitja és el resultat de l'evolució d'un derivat llatí de "salice" (que vol dir salze).

Les formes documentades en l'edat mitjana són: Seliga (1019 i 1246), Saliga (1245), Salitja (1279) i Saligia (1329).

Podem trobar altres topònims provinents de la mateixa forma llatina, com per exemple:

Saulet, Sauleda, la Saldella, Salses, Saldet...

